

Když stromy ještě mluvily lidskou řečí

KLÁRA HOMOLKOVÁ
ILUSTROVAL JAKUB ČENKL

Když stromy ještě mluvily lidskou řečí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Klára Homolková

Když stromy ještě mluvily lidskou řečí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tuto knihu bych chtěla věnovat své milované sestřence Martičce, svým milovaným bratránkům Lukáškoví a Teovi. Snad vám udělá radost a vykouzlí nejméně jeden úsměv na tváři.

A třeba jednou, až budete velcí, vás napadne podívat se, co že vám to vlastně zaprášeného leží v rohu vaší knihovny. Pak zvědavě vytáhnete knihu, odfouknete prach a vzpomenete si na mne a na příběhy, které jsme si spolu vyprávěli. Na dobrodružství a hry, které jsme společně prožili, a na staré časy. A třeba ji přečtete i svým dětem a zažijete díky ní dobrodružství nová.

Knihu chci také věnovat všem *svým* dětem z léta 2022. Potkali jsme se tehdy na Litesu na táboře, díky vám jsem poznala ten krásný svět příběhů.

A každý den byl díky vám lepší než ten předešlý.

Chlapec, trpaslík, víla a drak

Kdysi dávno, když stromy ještě mluvily lidskou řečí a po zemi se proháněli bohové, žil byl chlapec. Pocházel z obyčejné rodiny a ničím nevyčníval. Nikdo, kdo ho znal, by nikdy neuvěřil příběhu, který se stal, pokud by toho sám nebyl svědkem.

Chlapcova rodina žila v lese, nedaleko vesnice. Byli známí jako nejlepší ševcovská rodina v okolí. Řemeslo se dědilo z otce na syna. Chlapec, jakožto jediný syn, byl smířen s tím, že bude v řemeslu pokračovat. Nic jiného by ho ani nenapadlo, nic jiného také ani neznal. Byl to velmi učenlivý hoch a práce mu šla od ruky. V okolí ho všichni znali jako milého, nenápadného ševcova syna.

Jednoho dne se vesnicí roznesla zdrcující zpráva. Donesla se až do domku v lese. Prý se v okolí objevil drak, proletěl vesnicí, sežral v ní veškeré jídlo a způsobil mnoho škod. Některá stavení skončila v plamenech spolu s obilím a dalšími zásobami.

Chlapcem tato novina zamávala. Věděl, že vesnice je na tom zle, a nedoufal že jí někdo pomůže. Byl přesvědčen o tom, že lidé budou jen trpět a čekat se založenýma rukama na další dračí útok.

Ucítil v sobě zvláštní pocit, že by to měl být právě on, kdo toho draka zahubí. Nikdo jiný se o to asi nepokusí. Cítil to najednou jako svou povinnost.

„Nenechám rodiče ani ostatní trpět,“ řekl si. „Ale jak to mám říct rodičům? Nenechají mě odejít...“

V hlavě se mu rojilo mnoho myšlenek o tom, jak se postavit drakovi, aniž by ho rodiče mohli nějak zastavit. Chlapec se v duchu podíval, kolik odvahy v sobě skrývá.

Rodičům napsal vzkaz na rozloučenou a před svítáním odešel.

Šel dlouho. Míjel stromy, řeky a rybníky. Taky kolem hor prošel. Až se najednou před ním vynořila malá vesnička. Jídlo mu už došlo a taky byl velice unaven. Rozhodl se, že se poohlédne po nějaké hospůdce. Když se přiblížil k vesnické bráně, připadala mu nějaká malá, vlastně všechno mu přišlo krapet menší.

Záhada se odhalila, až když zahlédl místní obyvatele. Byli to trpaslíci. Trvalo jen zlomek vteřiny, než si ho trpaslíci také všimli, přece jen, člověk se v trpasličí vesničce zrovna neztratí. Ihned se spustil humbuk. Kde se tu vzal ten člověk?! Co tu chce?! Kdo ho sem pro pána pustil?!

Chlapec se sotva rozkoukal, co se děje, když už se k němu hnali trpaslíci s oštěpy, vidlemi a meči.

„Počkejte! Přišel jsem jako přítel! Jsem na dlouhé cestě, mou vesnici napadl drak a já se ho vydal hledat. Jsem unavený a chci se někde posílit jídlem a pitím. Jsem tu sám a nemám ani žádnou zbraň.“

Trpaslíci se nedali jen tak obměkčit. Vidle, meče i oštěpy měli stále namířené na nebožehého chlapce a tvářili se přísně a nedůvěřivě.

„Jak ti máme věřit lidský hochu,“ zeptal se nejmohutnější z trpaslíků.

„Říkáš, že ses vydal hledat draka, a přitom nemáš žádnou zbraň. To ho chceš přemluvit, aby tvou vesnici nechal být?“ dodal trpaslík posměšně a rozchechtal se.

Ostatní trpaslíci se také dali do smíchu.

Chlapec se ale nedal vyvést z míry a spustil: „Nevím, jak ho přemůžu, ale vím, že to zvládnou. Zbraň opravdu nemám, jestli chcete, klidně si mě můžete prohlédnout.“

Trpaslíci se podívali na toho nejmohutnějšího z nich a ten na ně kývl hlavou. Hned jak to udělal, sklopili zbraň, a někteří dokonce začali odcházet.

„Dobrá tedy,“ řekl trpaslík trochu jemnějším hlasem. „Zavedu tě k Morousovi, má malou hospodu. Tím jménem si nelam hlavu, je to správný chlap. Ale radím ti, pořádně si promysli tu návštěvu toho draka, potřebuješ dobrý plán, jinak je s tebou ámen, rozumíš? I k nám se doneslo, že se tu poblíž usadila tahle dračí bestie, a že s ní není legrace. Bohužel nevíme, kde přesně je.“

Trpaslík pak chlapci vypověděl vše, co o drakovi věděl, i když toho moc nebylo, odvedl ho k Morousovi a rozloučil se s ním.

Už od pradávna se říká, že si s trpaslíky není radno zahrávat, ale pokud jste slušní a máte dobré srdce, tak se na ně můžete spolehnout.

Už přes dveře byl slyšet typický hluk smíchu, řevu a cinkání sklenic, ale když chlapec dveře otevřel, hned vše utichlo, nikdo ani nemukal a všichni na něj upírali pohledy.

Chlapec došel k pultu a sedl si. Slyšel, jak si ostatní začínají pomalu šuškat. Nijak na to nereagoval, i když to nebylo vůbec příjemné. Za pultem stál postarší trpaslík a hadříkem utíral sklenici. Byl to Morous.

Naklonil se k příchozímu: „Co si dáš člověče?“ Morous se tvářil podezíravě, ale jeho hlas zněl kupodivu přátelsky. Měl šedivé vlasy a stejně tak i vousy, které byly spletené v cop. Mrzutý obličej byl stařecký, ale přesto jemný.

„Chtěl jsem si dát něco k jídlu a k tomu sklenici vody,“ řekl chlapec.

„Vodu? Tu už si tu u mě nikdo dlouhá léta neobjednal,“ smál se teď Morous nahlas.

„A co bys chtěl k jídlu? Máme tu jehněčí, nebo bramborovou polévku, taky...“

„Ta polévka zní dobře,“ skočil chlapec Morousovi do řeči.

Morous se ušklíbl a odešel.

Chlapec si všiml, že za celý jeho rozhovor v hostinci nepadlo ani jediné slůvko, všichni byli v pozoru a nenápadně ho sledovali. V tom se vedle něj někdo posadil. Byl to mladý trpaslík, neměl téměř žádné vousy, jen pár chlupů na bradě. Taky byl o trošku menší než většina trpaslíků, které si chlapec stačil prohlédnout.

„Těch zvědavců si nevímej, většina z nich člověka nikdy neviděla.“

Chlapec se pousmál, byl velmi potěšený, že někdo z trpaslíků s ním mluví přátelsky.

„To chápu, já jsem taky až dodnes neviděl žádného trpaslíka. Asi je to pro obě strany trochu zvláštní.“

Jen co to chlapec dopověděl, Morous se vrátil. Na dřevěném podnosu nesl misku s polévkou a sklenici plnou vody. Vedle misky ležela dřevěná lžice.

„Přeju dobrou chuť,“ řekl Morous a s prázdným podnosem odešel.

„Páni,“ podivil se chlapec. „Všechno je tu pro lidi malé, ale porce tu máte jako pro krále.“

Trpaslík vedle se zasmál: „To víš, jídlem se u nás nešetří.“

Chlapec s plnými ústy přikývl na souhlas.

„Povídá se tu, že chceš najít draka a jsi na to úplně sám. Pověz, je to skutečně pravda?“

Chlapec znovu pokýval hlavou.

„Říkal jsem si, že by se ti možná hodil společník, směl bych jít s tebou? Tady ve vesnici jsem pro všechny příliš malý a mladý, chci všem dokázat, že to není pravda. Kdybys mě vzal s sebou, tak světu ukážu, že jsem statečný...“ Trpaslík nedomluvil, tvářil se stydlivě a smutně.

Chlapci ho bylo líto.

„Společník by se mi vážně hodil,“ zamyslel se chlapec.

Trpaslík se zářivě usmál a začal chlapci děkovat. Dohodli se, že trpaslík sežene nějaké další zásoby jídla, a hned po tom se vydají na velké společné dobrodružství.

Vyrazili chvilku před západem slunce. Cestou si vyprávěli různé příběhy a broukali si, aby jim cesta lépe utekla. Šli společně pár dní, až dorazili na rozcestí. Nevěděli, který směr si mají vybrat. Vedle nich rostla stará vrba.

„Mohli bychom se zeptat té vrby,“ nabídl chlapec.

„Ta nám neodpoví, vrby jsou sice moudré, ale taky tvrdohlavé a přísné,“ namítl trpaslík.

„I přesto bych to zkusil,“ řekl chlapec a přistoupil k vrbě, položil jí ruku na kmen a promluvil na ni: „Drahá a moudrá vrbo, prosím tě, vyslyš nás. Neseme velké břímě a potřebujeme tvou radu, nedaleko odtud se usadil zlý drak a my jej musíme přemoci. Všechny okolní vesnice jsou v nebezpečí, prosím, porad' nám správnou cestu, kde bychom toho draka našli.“

Najednou zafoukal mírný vítr, nebo jim to aspoň tak připadalo, jelikož listí na vrbě zašumělo. Vtom se kmen začal hýbat a tvarovat. Zanedlouho kmen připomínal lidský obličej.

Ústa v kmeni se náhle pohnula a vrba promluvila: „Slyšela jsem o vás. Mezi stromy se o vaší výpravě hodně povídá. Prozradím vám správnou cestu, ale mějte se na pozoru, i drak se může dozvědět, že ho hledáte. Půjdete stále rovně, až za skalní město, za ním je hora, na které drak sídlí.“ Jen co to vrba dořekla, kůra se znova začala hýbat a obličej se vytratil.

Chlapec i trpaslík jí děkovali a pokračovali dál v cestě.

Probírali, co budou dělat, až budou u draka. Pak chvilku snili o tom, co budou dělat až draka porazí. Jenže čím více se přibližovali k cíli, tím více jim docházela odvaha. Byli zamklí a bez nálady.

Po nějaké době přišli na rozkvetlou louku, bylo už chvíli před setměním. Rozhodli se, že na louce přespí. Odložili si věci a utábořili se.

Najednou, jako by slyšeli tenoučký hlas: „Co tu děláte?“

Oba se rozhlíželi, ale nikoho neviděli.

„Že by to byl nějaký duch nebo stín?“ hádal trpaslík.

Když v tom spatřili stvoření, které na ně mluvilo. Byla to malá víla.

„No, jsme na výpravě...“ Odpověděli oba dvojhlasně.

„To jste vy, co jdou za drakem? Víme to všechny. Stromy nám to prozradily,“ odpověděla víla.

„Mezi stromy se nic neutají,“ vzdychl chlapec.

„To neutají, obzvláště takováto zpráva, vždyť i nás víly drak ohrožuje. Jsme lesní víly, všechny máme strach o náš les a o ty, kteří v něm s námi žijí.“

„Až splníme náš úkol, tak už se nebudete muset bát,“ vyhrkl statečně trpaslík.

Víla se na ně usmála: „Pojďte se mnou, zavedu vás za naší vilí královnou. Přála by si vás vidět.“

Oba bez váhání vstali a následovali maličkou vilu. Dovedla je přímo do středu lesa. Mezitím už tma stačila vše na zemi úplně pohltit. Došli k velikému dubu, který měl dutý kmen s otvorem, ze kterého vycházela záře. Způsobovaly ji víly, které byly uvnitř.

Ze všech nejvíce zářila vilí královna, která oba příchozí srdečně uvítala. Trpaslík a chlapec toho vilám hodně vyprávěli a víly je pozorně poslouchaly, povídali si dlouho, až byli oba unavení a v sedě usnuli.

Ráno je vzbudilo hřející slunce. Víly, které s nimi večer pobývaly, už byly pryč, zůstala jen královna a víla, kterou potkali jako první.

„Kde jsou ostatní?“ chtěl vědět trpaslík.

„Mají práci, pomáhají nám,“ odpověděla královna.

„Pomáhají s čím?“ ptali se oba zvědavě.

„Hledají Sarpatinu,“ řekla královna rozvázně.

Chlapec s trpaslíkem obě víly jen nechápavě pozorovali.

„Sarpatina je rostlina, která vilám pomáhá zářit. Když se víla dotkne pylu této květiny, pyl zazáří,“ vysvětlila víla.

„A na co jej teď potřebujete?“ vyptávali se oba.

„Vezmete si tu květinu s sebou,“ odpověděla jim královna s úsměvem na rtech.

Chlapec s trpaslíkem se na královnu nechápavě dívali, proč by si tu květinu měli brát s sebou? Sice pyl září, když se ho dotkne víla, ale

